

19. srpna 1922 obýval, nýbrž i tehdy, když se byt uprázdnil služ. přeložením stát. zaměstnance, v jehož prospěch byt ten byl po 19. srpnu 1922 ve smyslu § 13 zajištěn.

Č. 6348.

Učitelstvo: * Míra požitků učitelek ženských ručních prací podle čl. I. § 6 zák. č. 251/22 se mění nejen, když vyučovací povinnost se zvýší, nýbrž také, když se sníží.

(Nález ze dne 26. února 1927 č. 3669.)

Prejudikatura: Boh. 4844 a 5001/25 adm.

Věc: Aloisie H. v P. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Zšr mor. poukázala st-lce výnosem ze 4. prosince 1924, vzhledem k tomu, že se její vyučovací povinnost snížila na 20 hodin týdně, od 1. listopadu 1924 služ. požitky v 90% výměře a to do 30. listopadu 1924 podle 4. stupně IX. tř. hodn. a od 1. prosince 1924 dle 1. stupně VIII. tř. hodn. Žádosti st-lky, aby jí byl ode dne 1. listopadu 1924 poukázán osobní vyrovnací přídavek podle čl. XIV zák. č. 251/22, zšr výnosem ze 7. dubna 1925 nevyhověla z důvodu, že celkové služ. příjmy st-činy neklesly snížením na 90% pod výměru požitků, které by jí byly při snížení vyuč. povinnosti na 20 hodin připadly dle zák. č. 274/1919 v původním znění ve spojitosti s § 2 zák. č. 495/21. Odvolání st-lčino zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím vzhledem k předpisu § 24, odst. 2 lit. b) výnosu ze 7. dubna 1923 č. 42105/I, obsahujícího prováděcí pokyny k zák. č. 251/22 z důvodů rozhodnutí v odpor vzatého, přihlížeje vzhledem k vývodům odvolání zároveň k tomu, že odměna učitelek žen. ruč. prací řídí se po rozumu ustanovení § 6 zák. č. 251/22 dle jejich učebné povinnosti a bylo tudíž v daném případě při 20 týdenních hodinách vyučovacích správně st-lce vyměřeno 90%.

Stížnost do rozhodnutí toho k nss-u namítá: 1. že podle § 6 zák. č. 251/22 je míra vyučovací povinnosti učitelek žen. ruč. prací rozhodna pro stanovení služ. požitků jen při prvém ustanovení a při zvýšení vyuč. povinnosti, že však pro nedostatek zvláštních ustanovení nelze zmenšiti požitky učitelky takové, jestliže se její dosavadní vyuč. povinnost snížila, 2. že podle původního znění par. zákona příslušely učitelkám žen. ruč. prací plné požitky příslušné třídy již při vyuč. povinnosti 13 hodin, že by tudíž st-lka, vyučující 20 hodin týdně, byla měla i za platnosti nezměněného par. zák. nárok na plné požitky a že jí proto náleží osobní přídavek dle čl. XIV zák. č. 251/22.

Nss uvážil o stížnosti takto:

ad 1. Podle článku I § 6, odst. 1 zák. ze 13. července 1922 č. 251 Sb. »mají učitelky žen. ruč. prací, ustanovené definitivně nebo zatímně na školách obecných a vyučující nejméně 21 hodin týdně, nárok na plné požitky stát. úředníků skupiny D«. Čtvrtý odstavec téhož § pak stanoví, že »učitelky žen. ruč. prací s vysvědčením způsobilosti, mající na školách obecných řádné povinnosti učebné méně než 21 ho-

din týdně, mají nárok na odměnu, která při učebné povinnosti do 6ti hodin týdně činí 25%, od 7—12 hodin týdně 50%, od 13—16 hodin týdně 75% a od 17—20 hodin týdně 90% plných požitků zmíněných v odstavci 1 . . .«.

O tom, že by se tato procentuální výměra vztahovala toliko ku případům, jež stížnost uvádí, zákon se nezmiňuje a vkládá tudíž stížnost do zákona něco, co v něm není. Nerozeznává-li však zákon v uvedeném paragrafu mezi případy ve stížnosti naznačenými a ostatními, nýbrž ustanovuje-li zcela všeobecně tak, jak uvedeno, pak nelze ustanovení jeho rozuměti jinak, než že činí výši požitků učitelek žen. ruč. prací závislou jediné na dočasné vyuč. povinnosti tak, že po dobu, po kterou učitelky ty vyučují nejméně 21 hodin týdně, jim přísluší plné požitky stát. úředníků, že však po dobu, po kterou mají menší vyuč. povinnost, mají nárok jen na procentuální část oněch plných požitků. Z toho vyplývá, že míra požitků učitelek žen. ruč. prací podle čl. I § 6 zák. č. 251/22 se mění nejen, když vyuč. povinnost se zvýší, nýbrž také, když se sníží.

K tvrzení stížnosti, že by snížení požitků při zmenšení vyuč. povinnosti musil zák. č. 251/22 zvlášť ustanoviti vzhledem k § 16 zem. zák. mor. z 26. září 1884, podle kterého nemá přeložením učiteli ubýti příjmů, stačí odpověděti, že při snížení vyuč. povinnosti zřejmě o přeložení učitelky nejde.

Je-li tedy nesporno, že vyuč. povinnost st-lky od 1. listopadu 1924 nečinila už 21, nýbrž toliko 20 hodin týdně, byl úřad oprávněn tímto dnem stanoviti její služ. požitky toliko 90%, třebaš měla před tím požitky plné, a nelze tudíž shledati, že by tato část nař. rozhodnutí byla v rozporu se zákonem. (Srovnej též nál. Boh. 4844 a 5001 adm.).

Ad b) Bezdůvodná je však i druhá námitka.

Žal. úřad nevycházel z názoru, jak tvrdí stížnost, že by st-lka neměla při učebním úvazku 20 hodin za nezměněného par. zák. menší požitky než za platnosti zák. č. 251/22, nýbrž srovnával, jak vyplývá z obsahu nař. rozhodnutí, celkové příjmy, jež st-lce patřily podle § 6 zák. č. 251/22 při nižší povinnosti učební, s výší těch požitků, které by jí byly příslušely podle par. zák. ve výměře vyplývající z § 2 zák. č. 495/21. Že by nynější požitky st-lčiny klesly pod tuto výměru, stížnost netvrdí a nemůže se proto nss touto otázkou zabývati a nemusil také zkoumati, zda by čl. XIV. zák. č. 251/22 bylo lze vůbec použiti na tento případ.

č. 6349.

Školství: Kdo hradí útraty právního zastoupení místní školní rady?

(Nález ze dne 26. března 1927 č. 3670).

Prejudikatura: Boh. 2557/23 a 4371/25 adm.

Věc: Josef J. v N. a Dr. Karel N. v B. proti ministerstvu školství a národní osvěty o hrazení nákladů za právní zastupování.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.